

**Східноукраїнський інститут
економіки та управління**

**I МІЖНАРОДНА
НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ**

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
ЕКОНОМІЧНИХ НАУК»**

28-29 червня 2013 року

**I МЕЖДУНАРОДНАЯ
НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ**

**«АКТУАЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ
ЭКОНОМИЧЕСКИХ НАУК»**

28-29 июня 2013 года

Донецьк
2013

СЕКЦІЯ 7. МІЖНАРОДНА ЕКОНОМІКА

Вашк Н.О. СУТНІСНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЦИКЛУ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА СТАДІЇ ЕКСПОРТНОГО ЗАЛУЧЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	47
Генералов О.В. РОЗВИТОК РИНКУ ЦУКРУ ТА ЕТАНОЛУ БРАЗИЛІЇ.....	50
Козка В.Н. ИННОВАЦИОННЫЕ ЭКОНОМИКИ АЗИАТСКИХ СТРАН.....	52
Орнат М.Р. ЕКОНОМІЧНЕ ЗРОСТАННЯ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА КИТАЮ: АКСІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ.....	55

СЕКЦІЯ 8. ФІНАНСОВА ЕКОНОМІКА

Мосійчук К.Ю., Макух Т.О. ОБЛІК ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ТА ЇХ КЛАСИФІКАЦІЯ.....	58
--	----

СЕКЦІЯ 9. БАНКИ ТА БАНКІВСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

Редька С.І. АКТУАЛЬНІ ВПРОВАДЖЕННЯ БАНКАМИ ИННОВАЦІЙНИХ ПРОДУКТІВ І ПОСЛУГ.....	62
--	----

СЕКЦІЯ 10. ЕКОНОМІКА ФІРМИ

Павлов А.Ю. ПОВЫШЕНИЕ ЭФФЕКТИВНОСТИ ВЗАИМОДЕЙСТВИЯ ПОЛЬЗОВАТЕЛЯ С РЕКЛАМОЙ В СЕТИ ИНТЕРНЕТ.....	65
Погребняк А.Ю. ПРОБЛЕМА ВИБОРУ ФОРМ МЕХАНІЗМУ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ КРИЗОВИХ ЯВИЩ.....	67
Ражик А.М. МЕТОДОЛОГІЧНІ ОСНОВИ ФІНАНСОВОГО АНАЛІЗУ В РИНКОВІЙ ЕКОНОМІЦІ.....	74
Сірик М.В. МЕТОДИ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ПОЛІГРАФІЧНИХ ПІДПРИЄМСТВ.....	76
Тимохіна Я.О. ПЛАНУВАННЯ КОМУНІКАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА.....	79

СЕКЦІЯ 11. ЕКОНОМІКА І МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙ

Звір В.В. ИННОВАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В УКРАЇНІ.....	81
--	----

СЕКЦІЯ 11. ЕКОНОМІКА І МЕНЕДЖМЕНТ ІННОВАЦІЙ

Звір В.В.

*студентка, магістр кафедри менеджменту
економічного факультету*

*Львівського національного університету імені Івана Франка
м. Львів, Україна*

ІННОВАЦІЙНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ В УКРАЇНІ

Функціонування й розвиток економічних організацій спрямовані на збереження та зміцнення їхніх ринкових позицій. За умов жорсткої конкуренції це вдається лише тим із них, які орієнтуються на високі стандарти діяльності й постійно дбають про забезпечення своїх конкурентних переваг через залучення різноманітних інновацій. Ринкова динаміка потребує посиленої уваги вищого управлінського персоналу до інноваційних процесів, виокремлення серед великої кількості новацій тих, які можуть принести істотну користь організації [3, с. 196].

Інноваційний менеджмент – це комплексна система управління інвестиціями, що вкладаються власниками в розвиток всіх видів інновацій. Вона включає побудову організаційних структур, вибір напрямів інновацій, оптимізацію інвестицій, різні аспекти управління персоналом [1].

Основним завданням інноваційного менеджменту, як складової стратегічного управління організацією, є визначення основних напрямів її науково-технічної і виробничої діяльності в таких сферах: розробка й запровадження нової продукції; вдосконалення й модифікація продукції, яка виготовляється, надання їй більшої оригінальності, зняття з виробництва застарілої продукції; залучення до виробничої діяльності нових ресурсів і нових технологій; освоєння нових методів організації виробництва та праці тощо [3, с. 197].

Інноваційний менеджмент порівняно нове поняття для наукової громадськості і бізнесу України. Саме зараз Україна переживає бум новаторства. На зміну одним формам і методам управління економікою приходять інші. В цих умовах інноваційною діяльністю вимушені займатися буквально всі установи, всі суб'єкти господарювання, від державного рівня управління до новостворених підприємств у сфері малого бізнесу [1].

Як переконує світова та українська практика, вміле використання всього потенціалу підприємства, раціональна організація та управління ним мають вирішальну роль, особливо в кризових умовах.

Нині більшість українських підприємств усвідомило, що необхідні інноваційні, принципово нові методи управління персоналом та організацією загалом. Інновації необхідні в організаційній, виробничій, фінансовій, науковій сферах, оскільки саме в комплексі вони приносять найефективніший результат.

На сучасному етапі загострюється конкуренція і підвищуються вимоги споживачів, тому постійні нововведення можуть стати одним із факторів отримання конкурентних переваг.

Пошук ефективних організаційних форм управління нововведеннями, створення механізму інтеграції та координації діяльності в процесі розробки й впровадження нововведень вимагають підвищення уваги до інноваційного менеджменту як сукупності організаційно-економічних методів та форм управління у різних ланках і насамперед на рівні первинної ланки – підприємства.

Досвід промислово розвинутих країн є взірцем того, як їх підприємства проводять інноваційну стратегію, збільшуючи обсяг виробництва, реалізації та прибутку, підвищуючи продуктивність праці, прискорюючи оборотність вкладеного капіталу, освоюючи і поставляючи на ринок якісно нові види продукції з метою підвищення норми прибутку. Потреба в постійному оновленні асортименту продукції та технології її виготовлення змушує вводити наукові й проектні розробки в систему діяльності підприємств, орієнтуючи їх на прискорення інноваційних процесів. Так відбувається злиття науки, техніки і виробництва в єдине ціле, що породжує новації та прискорює їх [2].

В умовах ринкової економіки ефективний розвиток підприємств на тривалу перспективу можливий лише при врахуванні досягнень науково-технічного прогресу. Тому розвиток інноваційної сфери, через яку просуваються у виробництво інноваційні досягнення, є особливо актуальним, оскільки вимагає серйозної уваги та вивчення. Без гнучкого управління інноваціями, яке є рушійною силою його розвитку, неможлива тривала стабільність ефективного виробництва.

Нові економічні умови вимагають інтенсивної інноваційної діяльності, підвищення уваги до ефективної організації досліджень та розробок, організації нововведень на всіх стадіях життєвого циклу продукції, зниження інноваційних ризиків, стратегічного управління в діяльності кожного підприємства. Для створення механізму управління інноваційними процесами на підприємствах повинна бути створена система інноваційного менеджменту.

Загалом для вирішення проблеми формування теоретичного та практичного менеджменту варто врахувати такі моменти:

1. Активізація теоретичних досліджень у сфері інноватики та її сучасних концепцій для створення можливостей прогнозування перспектив довгострокового техніко-економічного розвитку суспільного виробництва, впливу на зміни у фазах ділових циклів.

2. Законодавчим органам під час розроблення стратегії розвитку інноваційних процесів на всіх рівнях економіки (зокрема при розробці механізму реалізації державної науково-технічної політики) спиратись на пошук найоптимальніших форм взаємовигідної співпраці регіональних організаційних структур управління інноваційною діяльністю підприємств, що здатні до створення і адаптації інновацій.

3. На всіх рівнях формувати у сучасних менеджерів та бізнесменів філософію, підприємництва як основи підприємницької інноваційності, відповідної новим організаційним формам інноваційного бізнесу.

4. На державному рівні під час розроблення програми розвитку та підтримки підприємництва більше уваги приділяти формуванню вітчизняної системи інноваційного підприємництва як рівноправної його складової, сприяти формуванню відповідних організаційних структур, фінансового механізму та системи податкових пільг.

5. Зосередити увагу керівників вітчизняних підприємств на доцільності використання світового досвіду у фінансуванні інноваційних процесів, особливо тих інструментів, які б давали змогу оперативно залучати додаткові фінансові ресурси в необхідному обсязі з максимальним ефектом за мінімальною вартістю і на потрібний термін.

6. Об'єднати зусилля науковців, зацікавлених у створенні моделі інноваційного менеджменту, для розроблення його методології, заснованої на інтелектуальному продукті еволюції системи знань науки управління про методи впливу на людей в процесі інноваційної діяльності, а також розроблення ефективної системи мотивації праці дослідників та розробників новинок, ноу-хау як динамічного елементу управління, пов'язаного з впливом на інтереси учасників процесу «дослідження – виробництво».

7. Особливо відповідальна роль відводиться організаціям та закладам освіти в цілісній системі інноваційної діяльності для максимального використання інтелекту персоналу в усіх напрямках економічного розвитку шляхом формування особистості сучасного інноваційного менеджера. Інноваційний менеджер в сучасних умовах повинен бути перш за все організатором інноваційного процесу, винахідником, підприємцем, який береться за реалізацію чужої ідеї, ініціює її практичне здійснення [2].

Для повного розкриття інноваційного менеджменту в Україні потрібно виконувати наступне:

- розробку планів і програм інноваційної діяльності;

- обґрунтування проектів створення нових продуктів;
- формування і проведення єдиної інноваційної політики в усіх підрозділах організації;
- ресурсне забезпечення інноваційних програм і проектів;
- створення організаційних форм управління реалізацією інноваційних проектів [1].

Отже, інноваційний менеджмент на сучасному етапі розвитку економіки України має вкрай важливе значення, але є ряд недоліків, тому головним завданням є подолання проблем, виявлення та реалізація перспектив.

Список використаних джерел:

1. Новгородська О.О. Інноваційний менеджмент в Україні / О.О. Новгородська // Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут». – 2012. – Режим доступу до статті: http://www.rusnauka.com/17_AND_2010/Economics/69219.doc.htm.
2. Федулова, Л. Інноваційний менеджмент в Україні: проблеми та шляхи формування [Текст] / Л. Федулова // Економіст. – 2002. – №2. – с. 52-54
3. Федулова Л.І. Менеджмент організацій: Підручник / Л.І. Федулова – Київ: Либідь, 2004. – 448 с.

Князевич А.О.

*кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри менеджменту*

*Рівненського державного гуманітарного університету
м. Рівне, Україна*

ІННОВАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА ЯК ЕЛЕМЕНТ ЗОВНІШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ПІДПРИЄМСТВ

Інновації є вирішальним фактором підвищення конкурентоздатності країн на світовому ринку та головним інструментом реалізації концепції сталого розвитку суспільства і національних економік країн. Ефективність і темпи інноваційного розвитку, становлення національної інноваційної системи прямо пропорційно залежать від рівня розвиненості інноваційної інфраструктури держави.

Теоретичні та прикладні проблеми формування і функціонування інноваційної інфраструктури та її складових розглядаються у працях багатьох вітчизняних і зарубіжних вчених, серед яких можна виділити роботи А.Е.